

prof. dr hab. inż. Jacek Matyszkiewicz
Wydział Geologii, Geofizyki
i Ochrony Środowiska AGH
członek korespondent PAU

Kraków, dn. 18 czerwca 2016 r.

**Recenzja osiągnięcia naukowego będącego podstawą postępowania
habilitacyjnego oraz dorobku naukowego i organizacyjnego Pana dr
Macieja Bojanowskiego**

Dane ogólne

Pan dr Maciej Bojanowski ukończył studia magisterskie na Wydziale Geologii Uniwersytetu Warszawskiego w 2000 r. W latach 2000-2005 był doktorantem w Instytucie Geochemii, Mineralogii i Petrologii WG UW. Podczas studiów doktoranckich został zatrudniony w Państwowym Instytucie Geologicznym na stanowisku asystenta. W 2005 r. na macierzystym wydziale obronił pracę doktorską pt. „Geneza utworów węglanowych z oligoceńskich warstw krośnieńskich w oknie tektonicznym Świątkowej Wielkiej (Karpaty zewnętrzne)”, której promotorem był dr hab. Andrzej Barczuk, prof. UW.

Po obronie doktoratu Pan dr Bojanowski powrócił na Wydział Geologii UW, gdzie w latach 2005-2013 był zatrudniony na stanowisku adiunkta. Od 2014 r. Habilitant podjął pracę na stanowisku adiunkta w Instytucie Nauk Geologicznych PAN, gdzie jednocześnie pełni funkcję koordynatora naukowego Laboratorium Datowania Izotopowego i Badań Środowiska.

Według danych przedstawionych we wniosku, ogólna liczba cytowań prac Habilitanta wynosi 59, indeks Hirscha - 5, a sumaryczny impact factor - 24,854. Na dzień sporządzania niniejszej recenzji wskaźniki te wynoszą: ogólna liczba cytowań - 63, w tym bez autocytowań - 41, indeks Hirscha - 5.

Ocena dorobku naukowego

Ocena osiągnięcia naukowego będącego podstawą postępowania habilitacyjnego

Pan dr Maciej Bojanowski wnioskuje o wszczęcie postępowania habilitacyjnego na podstawie osiągnięcia naukowego zatytułowanego „Mechanizmy i warunki tworzenia się wczesnodiagenetycznych utworów węglanowych” przedstawionych w 5 publikacjach zamieszczonych w czasopiśmie indeksowanych w bazie JCR. Jedna z tych publikacji jest samodzielna a 4 wieloautorskie, przy czym w każdej z publikacji wieloautorskich Habilitant jest autorem wiodącym, którego wkład w powstanie prac wynosił od 50 do 90%. Do dokumentów przewodu habilitacyjnego zostały dołączone stosowne oświadczenia współautorów określające ich procentowy udział w publikacjach.

Dokonując oceny prac składających się na osiągnięcie habilitacyjne należy podkreślić, że zostały one opublikowane w czasopiśmie z najwyższej półki. Na

szczególne podkreślenie zasługują dwie prace, które ukazały się w „Sedimentology” oraz jedna w „Journal of Sedimentary Research”, gdzie publikacje polskich autorów są wyjątkowo rzadkie.

Wszystkie publikacje wchodzące w skład osiągnięcia habilitacyjnego ukazały się w latach 2012-2016 i spełniają formalne wymogi cyklu publikacji dotyczącego jasno sprecyzowanego problemu badawczego. Zdaniem recenzenta wnoszą one także znaczny wkład w poznanie genezy wczesnodiagenetycznych utworów węglanowych.

W pierwszej chronologicznie publikacji wchodzącej w skład cyklu (Bojanowski & Clarkson, 2012) Habilitant podjął problem powstania konkrecji syderytowych w dolnokarbońskich łupkach występujących w Szkocji w rejonie Edynburga. Badania dr Bojanowskiego potwierdziły, że powstały one w wyniku procesów wczesnodiagenetycznych zachodzących całościowo w większych fragmentach osadu, zgodnie z modelem postulowanym w pracy Raiswell & Fischer (2000), a nie na skutek koncentrycznego wzrostu. Duże uznanie budzi zaproponowanie bardzo logicznej i oryginalnej interpretacji występowania dwóch pozornie wykluczających się zjawisk, a mianowicie występowania zmian składu izotopowego w cementach od centrum do brzegów konkrecji przy jednoczesnym założeniu, że konkrecje te powstawały *en bloc*, a nie wskutek koncentrycznego przyrostu w osadzie.

W kolejnej, samodzielnej publikacji wchodzącej w skład osiągnięcia habilitacyjnego, która została opublikowana w 2014 r. dr M. Bojanowski podjął szeroko zarysowany temat powstawania konkrecji dolomitycznych. Habilitant zrekonstruował ich sekwencję diagenetyczną i na podstawie obecności licznych inkluzji substancji ropopochodnych w blokowym cemencie kalcytowym obecnym w konkrecjach wykazał, że jego krystalizacja miała miejsce w trakcie migracji lub generowania ropy naftowej. Publikacja ta stanowi ciekawy przykład próby bezpośredniego przełożenia wyników badań podstawowych na użyteczne zagadnienia złożowe. Choć pewna część wniosków ma charakter nieco spekulatywny, to takie podejście w dobie efektywnego starania się o środki na badania recenzent uznaje za wręcz modelowe.

Trzecia publikacja (Bojanowski, Barczuk & Wetzel, 2014) dotyczy genezy kalcytowych konkrecji obecnych w karbońskich łupkach i szarogłazach struktury bardzkiej. W pracy tej zastosowano bardzo szeroki inwentarz metod badawczych celem określenia w jaki sposób warunki głębokiego pogrzebienia wpłynęły na modyfikację pierwotnego wykształcenia konkrecji. W publikacji w sposób niezwykle dojrzały poruszono rozliczne wątki dotyczące całościowych przemian osadu od momentu depozycji poprzez kolejne stadia diagenety, przy uwzględnieniu zmiennego pola naprężeń. Jest to z pewnością opracowanie, które należy do czołowych w literaturze światowej w zakresie badań konkrecji.

Kolejna praca (Bojanowski, Bagiński, Guillermier & Franchi, 2015) nawiązuje do badań konkrecji oligoceńskich, które były przedmiotem pracy doktorskiej Habilitanta i została wykonana w ramach grantu badawczego MNiSW, którego dr M. Bojanowski był kierownikiem. Na szczególną uwagę zasługuje w niej podjęcie nowatorskiej metodologii badań konkrecji przy użyciu mikrosondy

jonowej NanoSIMS. Uzyskane wyniki nie ograniczają się jedynie do przedstawienia wyników analiz nową, z rzadka jeszcze stosowaną metodą badań, ale jednoznacznie wykazują przewagę tej metody dla właściwego określenia genezy kongrecji. Habilitant wykazał, że konwencjonalne analizy wykonywane na materiale proszkowym mogą prowadzić do błędnych rekonstrukcji z uwagi na stosunkowo niską rozdzielczość i jedynie analiza w mikroobszarze daje możliwość wiarygodnego odtwarzania sekwencji diagenetycznej kongrecji.

Ostatnia praca, która weszła w skład cyklu publikacji ukazała się w 2016 r. i jest pracą wieloautorską (Bojanowski, Jaroszewicz, Košir, Łoziński, Marynowski, Wysocka & Drzewiecki). Dotyczy ona odtworzenia warunków powstania wczesnodiagenetycznych korzeniowych struktur rodochrozytowych oraz kongrecji syderytowych utworów z basenu orawsko-nowotarskiego z użyciem bardzo bogatego inwentarza metod badawczych. Jest to kolejna, znakomita praca Habilitanta.

Podsumowując ocenę publikacji składających się na osiągnięcie habilitacyjne dr M. Bojanowskiego recenzent stwierdza, że są to w zdecydowanej większości publikacje wybitne, o czym zresztą świadczy prestiż czasopism, w których zostały opublikowane. Mimo, iż 4 z tych publikacji są wieloautorskie, wiodąca rola Habilitanta w ich powstaniu jest bezdyskusyjna. Tematyka podjęta w pracach składających się na osiągnięcie habilitacyjne jest nadzwyczaj spójna, co również jest ogromnym walorem cyklu.

Jedynym negatywem w zaprezentowanym cyklu prac jest niezrozumiała wielkość udziałów procentowych niektórych współautorów publikacji. O ile w żadnej z 4 prac wieloautorskich wiodąca rola Habilitanta nie budzi najmniejszych wątpliwości, to określenie procentowego wkładu pozostałych współautorów w powstanie danej publikacji bywa niezrozumiałe. Przykładowo, w publikacji w *Sedimentology* (2016) z niewiadomych powodów przedostatni autor (A. Wysocka) ma udział procentowy (7,5%) większy, niż trzeci od końca L. Marynowski (5%), przy niealfabetycznym układzie nazwisk. Na dodatek czwarty (M. Łoziński) współautor, podobnie jak A. Wysocka wykazują udziały po 7,5%. Habilitant, który jest już doświadczonym i uznanym badaczem w skali międzynarodowej z pewnością zdaje sobie sprawę, że w publikacjach z zakresu geologii określenie udziału współautorów jest możliwe z dokładnością do około 10%, a tylko wyjątkowo do 5%. W tym kontekście określanie wkładu pracy z dokładnością do 0,5% jest po prostu niepoważne. Dziwne udziały procentowe dotyczą także udziału współautorów w pracy z *Chemical Geology* (2014), gdzie, przy niealfabetycznym układzie nazwisk, wkład pracy (5%) drugiego ze współautorów (B. Bagiński) jest niższy, niż trzeciego (C. Guillermier) i czwartego (I. A. Franchi), które określono na 10%. Podobnie, w kolejnej pracy w *Sedimentology* (2014), drugi współautor (A. Barczuk) ma udział mniejszy (10%), niż trzeci (A. Wetzel), który zadeklarował 20%. Oczywiście z formalnego punktu widzenia, wobec zamieszczonych pisemnych deklaracji współautorów, nie można wielkości tych udziałów kwestionować, ale w kontekście zwyczajów panujących w środowisku naukowym budzą one pewien dyskomfort. Takie działanie prowadzi w

prostej linii do wypaczania ocen dorobku naukowego w postępowaniach awansowych lub konkursach grantowych.

W podsumowaniu oceny osiągnięcia habilitacyjnego dr Macieja Bojanowskiego recenzent stwierdza, że spełnia ono – i to z ogromnym naddatkiem – wymogi habilitacji i zasługuje wręcz na wyróżnienie.

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Dorobek naukowy Habilitanta w okresie po uzyskaniu doktoratu jest bardzo wartościowy. Składa się na niego 7 publikacji indeksowanych w bazie JCR, 2 rozdziały w monografiach, 2 artykuły w czasopismach z ministerialnej listy „B” i 14 abstraktów konferencyjnych. Recenzent z uznaniem podkreśla, że Habilitant nie uległ panującej modzie produkcji publikacji „na ilość”, tj. byle czego i gdzie tylko się da, przy powszechnym powielaniu po kilka razy wcześniej opublikowanych treści, ale głównie stara się pisać rzetelne artykuły do renomowanych czasopism, co zasługuje na najwyższe uznanie. Wśród prac Habilitanta, nie wchodzących w skład osiągnięcia habilitacyjnego znajdują się publikacje w uznanych periodykach, m. in. samodzielne prace w *Facies* (2007) i *Chemical Geology* (2012) oraz współautorskie m. in. w *Contribution to Mineralogy and Petrology* (2012) oraz w *Ichnos* (2012).

Niestety, w zasługującym na uznanie dorobku naukowym Pana dr Bojanowskiemu jest jedna praca, której nie można ocenić pozytywnie. Dotyczy to pracy Barski, M. & Bojanowski, M.J., 2010: “Organic-walled dinoflagellate cysts as a tool to recognize carbonate concretions: an example from Oligocene flysch deposits of the Western Carpathians”, która ukazała się w *Geologica Carpathica* w 2010 r. Recenzent, który wykonał ocenę dorobku habilitacyjnego pierwszego ze współautorów (dr Marcina Barskiego) jest zmuszony zacytować poniżej obszerny fragment tej recenzji odnoszący się do w/w pracy z dodatkowymi uwagami podanymi w nawiasach kwadratowych.

*

Praca nr 1, w której Habilitant [dotyczy dr M. Barskiego] zgodnie z oświadczeniem współautora [dotyczy dr M. Bojanowskiego] określił wkład własny na 80% liczy 8 stron. Cele pracy zostały określone na końcu wstępu: „*The results of the detailed analysis of the organic-walled dinoflagellate cyst assemblages allowed not only the age determination of the succession, but also showed the characteristics of the diagenetic conditions of concern formation*” (op. cit. p. 122).

Analizując elementy pracy uznane przez Habilitanta [dotyczy M. Barskiego] za nowatorskie, zarówno w zakresie analizy biostratygraficznej, jak i genezy konkrecji należy sięgnąć do wcześniejszych publikacji dr M. Bojanowskiego. Pierwsza z tych prac, cytowana w ocenianej publikacji ukazała się w *Pracach Specjalnych Pol. Tow. Min.* (2001, 18, 15-23), druga, bardziej obszerna pt. „*Laminowane konkrecje węglanowe z łupków krośnieńskich w oknie tektonicznym Świątkowej Wielkiej; wschodnia część Karpat zewnętrznych*” została opublikowana w *Przeglądzie Geologicznym* (2001: 627-630), trzecia, dotycząca genezy konkrecji pt. „*Oligocene cold-seep carbonates from the Carpathians and their inferred relations to gas-hydrates*” ukazała się w *Facies* (2007: 347-360), a

czwarta pt. „*The onset of orogenic activity recorded in the Krosno shales from the Grybów unit (Polish Outer Carpathians)*” omawiająca powstanie kongrecji w kontekście środowiska sedymentacji łupków krośnieńskich i zawierająca nawet mały rozdział zatytułowany „*Dinoflagellates*” w *Acta Geologica Polonica* (2007: 509-522). Trzy ostatnie publikacje nie zostały zacytowane zarówno w ocenianej publikacji, jak i w autoreferacie. [dotyczy dr M. Barskiego]

Analiza biostatystyczna bazuje na 6 próbach pobranych z kongrecji i 4 z otaczającego ich osadu. Miejsca poboru prób z profilu odsłonięcia zaznaczono na profilu (Fig. 2), który jest prawie identyczny z zamieszczony w niecytowanej pracy M. Bojanowskiego (2007) w „*Acta Geologica Polonica*”. Kongrecje pochodzą w połowie z odsłonięcia z brzegu potoku (3 próby) a w połowie (kolejne 3 próby) reprezentują otoczaki znalezione w jego korycie, które, jak piszą autorzy pracy „*most probable come from the upper part of the section above calcite concretions found in-situ (Fig. 2) and they could represent the youngest deposits of the succession*” (op. cit. p. 122). Taki sposób opróbowania wyklucza w praktyce użycie tych 3 prób do badań stratygraficznych, gdyż oznaczanie wieku danej sukcesji na podstawie analizy materiału pochodzącego z otoczek w potoku, które „*probably come from the upper part of the section*” i „*could represent the youngest deposits of the succession*”, jest wątpliwe. Tak więc wartościowa część badań w zakresie biostratygrafii oparta jest jedynie na 7 próbach. W tym zakresie praca nie wnosi jednak praktycznie nic nowego, gdyż jak wynika z niezacytowanej pracy M. Bojanowskiego w *Przeglądzie Geologicznym* (2001), oligoceński wiek tych kongrecji na podstawie analizy biostratygraficznej Dinoflagellatów określił już dr P. Gedl (op. cit. p. 630), a dalsze, bardziej szczegółowe informacje o stratygrafii tych utworów zostały podane w kolejnej, niecytowanej pracy M. Bojanowskiego (2007) w *Acta Geologica Polonica*, który powołuje się w niej na niepodaną w spisie literatury tego artykułu pracę „*Barski & Bojanowski in prep.*” (op. cit. p. 517).

Jeszcze gorzej w ocenianej publikacji przedstawia się kwestia rzekomo nowych danych z zakresu rekonstrukcji środowiska sedymentacji i warunków diagenety w czasie tworzenia się kongrecji. Wszystkie cztery prace M. Bojanowskiego z lat 2001 i 2007, w tym trzy najobszerniejsze, niezacytowane w artykule, zawierają wieloaspektową charakterystykę wykształcenia kongrecji, informacje o występowaniu w nich niezdeformowanych Dinoflagellatów oraz szeroko uzasadnioną interpretację środowiska sedymentacji i diagenety, z uwypukleniem brak podatności kongrecji na kompaktację mechaniczną.

W części wstępnej pracy składającej się na osiągnięcie habilitacyjne [dotyczy dr M. Barskiego], autorzy stwierdzają, że kongrecje te były szczegółowo badane „*... by Bojanowski (2001), who showed that they are autigenic rocks formed by intensive methane-induced calcite precipitation*” (op. cit. p. 121). Po dokładnej lekturze zacytowanego artykułu M. Bojanowskiego z 2001 r. stwierdzam, że nie ma w nim ani słowa na temat „*methane-induced calcite precipitation*”. Informacje takie zawierają natomiast obie niecytowane prace Bojanowskiego z 2007 r. W ocenianej pracy cytowana jest za to nieznaną mi pozycja „*Bojanowski, 2004*” (op. cit. p. 128), której brak w spisie literatury.

[pozycji tej brak również w dokumentacji habilitacyjnej dr M. Bojanowskiego, co potwierdza, że praca ta nie istnieje]

Na stronie 6 autoreferatu Habilitant [dotyczy dr M. Barskiego] pisze: „Porównanie kształtów cyst *Dinoflagellata* ze skały goszczącej oraz konkrecji węglanowych pokazało, że są one lepiej mechanicznie zachowane i mniej spłaszczone w konkrecjach. Dało to potwierdzenie, że konkrecje musiały powstawać w procesie wczesnej diagenety, która uchroniła mikroskamieniałości od postępującej kompaktacji mechanicznej (Barski, 2003; Barski i Bojanowski, 2010)”. Pomijając alogiczną część wyводу o wczesnej diagenety, która ma „chronić mikroskamieniałości od postępującej kompaktacji” (prawdopodobnie Habilitantowi [dotyczy dr M. Barskiego] chodziło o wczesną lityfikację; we wczesnej diagenety mają bowiem miejsce również intensywne procesy destrukcji osadu, np. rozpuszczanie), cytowane stwierdzenia sugerują, że badania genezy konkrecji wykonane przez dr M. Barskiego mają charakter nowatorski i zostały rozpoczęte w 2003 r.

W rzeczywistości, już w pracy z Przeglądu Geologicznego (2001), dr M. Bojanowski pisze m. in.: „Kongrecje uległy bardzo szybkiej lityfikacji i zawarte w nich cysty *Dinofalgellata* uniknęły spłaszczenia przez kompaktację i zachowały się w doskonałym stanie.” (op. cit. p. 630). Autor [dotyczy dr M. Bojanowskiego] podkreśla tu rolę dr P. Gedla, który zwrócił uwagę „na dobry i nietypowy dla osadów fliszowych” (op. cit. p. 630) stan zachowania dinocyst w kongrecjach.

Jeśli we wszystkich trzech niezacytowanych pracach M. Bojanowskiego przedyskutowano i wykazano wczesnodiagenetyczną genezę kongrecji, ich brak podatności na kompaktację mechaniczną, wykluczono egzotykową genezę, dokonano obszernego opisu, zaprezentowano wyniki badań geochemicznych i izotopowych wraz z bogaty materiałem ilustracyjnym, czego brak w ocenianej pracy, to udział dr M. Barskiego w sformułowaniu i rozwiązaniu problemu genezy i warunków tworzenia kongrecji nie może być uznany nie tylko za istotny, ale nawet za przyczynkowy. W stosunku do wszystkich w/w prac dr Bojanowskiego artykuł ten w tym zakresie nie wnosi nic nowego, a pod względem materiału ilustracyjnego i precyzji opisu jest od nich nieporównywalnie uboższy.

W oświadczeniu dr M. Bojanowskiego o współautorstwie dołączonym do materiałów habilitacyjnych [dotyczy dr M. Barskiego], stwierdza on, że jest autorem: pierwszej części „Introduction”, „geological setting”, pierwszego paragrafu w „material and methods” oraz profilu litologicznego. Wynika z tego, że części artykułu odnoszące się do genezy kongrecji, czym w pracach z 2001 i 2007 r. szczegółowo zajmował się dr Bojanowski, napisał tym razem Habilitant [dotyczy dr M. Barskiego], co rzutuje na sposób cytowania a przede wszystkim niecytowania prac M. Bojanowskiego, który trudno określić inaczej, niż jako niedopuszczalny. W ocenianej pracy, rzekomy postęp stanu wiedzy o kongrecjach jest odnoszony do zawierającej najmniej informacji, najstarszej pracy M. Bojanowskiego (2001), przy świadomym pomijaniu trzech podstawowych prac tego autora z lat 2001 i 2007. Jest to działaniem, które kwalifikuje się raczej do oceny przez komisję etyki, niż komisję habilitacyjną.

*

Zacytowane powyżej krytyczne uwagi z recenzji habilitacyjnej dr M. Barskiego nie deprecjonują całości dorobku publikacyjnego dr M. Bojanowskiego, który, poza wspomnianą pracą, recenzent ocenia bardzo wysoko, ale powinny stanowić wskazówkę dla Habilitanta, aby w przyszłości ze szczególną starannością dbał o standardy etyczne w publikowanych pracach współautorskich, także wówczas, gdy nie jest autorem wiodącym. Za treść publikacji ponoszą bowiem odpowiedzialność wszyscy jej autorzy, nawet jeśli nie zaakceptowali ostatecznej wersji do druku. Publikowanie takich prac podnosi wprawdzie wskaźniki scjentometryczne, ale dramatycznie obniża prestiż naukowy.

W podsumowaniu, pomijając omówioną powyżej pracę, uważam, że dorobek publikacyjny Pana dr M. Bojanowskiego zasługuje na wysoką ocenę i dokumentuje zarazem cenną umiejętność efektywnej pracy w zespołach badawczych.

Ocena międzynarodowej współpracy naukowej.

Pan dr M. Bojanowski wygłosił 7 referatów na konferencjach międzynarodowych oraz prowadził 3 sesje tematyczne. Przebywał na trzech tygodniowych pobytach na Uniwersytecie w Bazylei, The Open University w Milton Keynes oraz na Uniwersytecie w Edynburgu. Ponadto, brał udział w kilku warsztatach i kursach terenowych.

Analizując przedłożone dokumenty można pozornie odnieść wrażenie, że działalność Habilitanta w zakresie aktywności międzynarodowej jest raczej skromna. Recenzent ocenia jednak tę działalność bardzo pozytywnie. Miarą faktycznej współpracy międzynarodowej nie jest bowiem mnogość pobytów studialnych i horrendalna liczba abstraktów konferencyjnych, ale wspólne artykuły w uznanych czasopismach z badaczami zagranicznymi. W tym zakresie, dorobek publikacyjny i pozycję w świecie nauki dr M. Bojanowskiego oceniam nadzwyczaj wysoko. Na podkreślenie zasługuje tu wyróżnienie artykułu zamieszczonego w *Sedimentology* (2014), które w oczywisty sposób wyraża uznanie dla kwalifikacji i kompetencji Habilitanta.

Ocena działalności dydaktycznej i organizacyjnej

Pan dr M. Bojanowski jako pracownik Wydziału Geologii UW prowadził liczne zajęcia dydaktyczne, co zresztą należy do podstawowych obowiązków każdego pracownika naukowo-dydaktycznego zatrudnionego w uniwersytecie. Sprawował opiekę nad 9 pracami magisterskimi i 2 licencjackimi na WG UW. Ponadto, sprawuje częściowo opiekę naukową na dwoma doktorantami.

W zakresie prac organizacyjnych najbardziej istotnym polem działalności wydaje się kierowanie przez Habilitanta trzema laboratoriami w różnych okresach czasu; dwoma w Uniwersytecie Warszawski i jednym w Instytucie Nauk Geologicznych PAN.

Pan dr Maciej Bojanowski brał udział w realizacji 6 projektów badawczych finansowanych przez NCN, Narodowy Program Rozwoju Humanistyki, MNiSW, KBN i NFOŚiGW. Efektem zdecydowanej większości z nich (poza jednym) jest co

najmniej jedna publikacja. W dwóch grantach Habilitant pełnił rolę kierownika. Aktualnie bierze udział w realizacji 3 kolejnych projektów badawczych. Był również recenzentem manuskryptów składanych do redakcji prestiżowych czasopism polskich i zagranicznych indeksowanych w bazie JCR.

Podsumowanie

Ocena przedstawionego cyklu publikacji w zakresie osiągnięcia habilitacyjnego pt. „Mechanizmy i warunki tworzenia się wczesnodiagenetycznych utworów węglanowych”, jak i pozostałego dorobku naukowego Pana dr Macieja Bojanowskiego, jest bardzo pozytywna. Dysponuje on znakomitym warształem naukowym pozwalającym na podejmowanie trudnych problemów badawczych oraz kompetentne kierowanie zespołami badawczymi.

Przedstawiony dorobek naukowy Pana Doktora Macieja Bojanowskiego spełnia kryteria Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.) i Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. z 2011 r. nr 196, poz. 1165). W związku z powyższym, z pełnym przekonaniem wnioskuję o dopuszczenie dr Macieja Bojanowskiego do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

